

KVINDELIGE PRÆSTER

Forslag til Lov om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv er atter fremsat paa Rigsdagen — det vil — forhaabentlig snart — være en glædelig Kendsgerning, at der er givet danske Kvinder en ny og udstrakt Ret til paa lige Fod med Mænd at have Adgang til Statens Embeder.

Een Skanse staar endnu!

Kvinderne faar ikke Adgang til Præsteembederne.

Hvor smukt og klogt havde det ikke været, om Loven ubeskaaret var gaaet igennem, og Afgørelsen paa dette Felt lagt i Menighedens Haand. Hver Menighed for sig havde da Retten til at udelukke eller antage kvindelige Præster. Trods Lov vil det snart kendes, at saa levende og paagaende som dette Spørgsmaal rejser sig rundt om i Verden, lader det sig kun for en Tid sætte uden for Livets Grænser ved Lov.

Vi har i den sidste Tid oplevet, at den ene Kvinde efter den anden har faaet Embeds-Udnævnelse, til Trods for at Loven endnu ikke foreligger — Livets Tempo er hastigere end Lovgiverens og Livets Krav ubetingede.

Fordringen om, at der gives Kvinder Adgang til Præste-Embeder trænger sig paa, det er kun Modstanderne, der ikke forstaar, at de kun opnaar at trække Tiden ud ved deres Betæneligheder. De vil ikke se, at Livet løber udenom — ikke en Gang, naar som Tilfældet er i Norge, at *halvtredsinstyve* Præste-Embeder staar ledige — hellere det end at række de præsteløse Egne en Haand og sige til Menighederne, vi vil ikke lægge os imellem, I faar selv afgøre — ønsker I en kvindelig Præst, kan I vælge en saadan.

Hvem tror paa, at saadanne Tilstande i Længden lader sig opretholde?

At Afspærringen hist og her brydes ses ogsaa — om end kun i spirende Begyndelse.

Den reformerte Kirke i Schweiz har ansat to kvindelige Præster; i London har en jødisk Kvinde faaet Tilladelse til at tale i Synagogen, det Sted man vilde forudsætte, at Fordommene sidst kunde overvindes.

I Tyskland har unge teologisk studerende Kvinder følt, hvor uretfærdig deres Stilling var — efter at Kvinder i stadig stigende Grad søges anvendte i al Menigheds-Tjeneste og de ikke engang havde Lov til at tage den samme Eksamen som deres mandlige Kammerater. I 1919 indgik de til Konsistorium med Ansøgning om at faa dette Forhold ændret. Ansøgningen blev afslaaet. Støttet af mange kvindelige Studenter indenfor andre Fag henvendte de kvindelige Teologer sig saa i Aar til Fakultetet i Berlin og opnaaede derved Tilladelse til at tage første Del af teologisk Eksamen. De haaber nu paa, at der vil blive aabnet dem Mulighed for, at de, ved en anden Del, noget forskellig fra den de mandlige Teologer tager, maa kunne opnaa en Uddannelse, der nogenlunde svarer til fuld Embedseksamen. Enkelte Steder, f. Eks. i Baden er en saadan Ret allerede tilstaaet.

I England har Kvinderne med største Energi arbejdet paa at skaffe sig samme Ret til Kirkens Embeder som Mændene har. Indenfor den kirkelige

Presse drøftes med tiltagende Styrke Spørgsmaalet kvindelige Præster — for og imod.

The Challenge har taget Sagen op, idet Redaktionen skrev en ledende Artikel, hvori den bestemt udtalte sig imod de kvindelige Præster. Begrundelsen var en saadan, som næppe for lutherske eller reformerte Kristne kan faa nogen Betydning. Forf. gaar ud fra som en given Ting, at den, der lader sig ordinere, dermed er gaaet ind i et Kald og en Gerning, som gælder for hele Livet og forudsætter, at en Kvinde, som bliver Hustru og Moder, ikke kan forpligte sig til at blive i Præstegerningen. Tilbage staar da kun den Mulighed, at man for kvindelige Præster skulde kræve et Løfte om, at de vil forblive i ugift Stand. Men et saadant Løfte kræver man i den anglikanske Kirke ikke af de mandlige Præster; det vilde da være lidet tilraadeligt at stille de kvindelige væsentligt anderledes paa dette Punkt. Iøvrigt mener Forf., at Kirken har fulgt den rette Vej, da den udelukkede Kvinder fra Præstegerningen, og at den naturlige sunde Sans vil give den Medhold heri.

I næste Nummer af Bladet gør en øjensynligt ret høj Kirkelig Præst, Pastor *Hardman*, væsentligt Indvendinger mod Redaktionens Artikel. Hvis det kun drejer sig om, at Kvinderne (for at faa Adgang til Præsteembedet) maa afgive Løfte om at forblive ugifte, da vil saadanne, der er villige til at aflægge dette Løfte, utvivlsomt snart komme til Stede, og da synes det i Virkeligheden lidet tænkeligt, at Kirken skulde kunne afvise dem, især hvis der er Præstenød.

Pastor H. finder det ikke let til fulde at rede denne Sag ud; men han mener dog, at den sande Forstaaelse først vil komme, hvor man erkender Mandens aandelige Overlegenhed, hans større sædelige Kraft, der har sin naturlige Baggrund i Mandens større fysiske Magt og i den Myndighed, Naturen har anvist ham som Husbond og Fader.

Hvad der derimod efter Pastor *Hardmans* Mening bør tages op, er Udviklingen af Lægfolkets Arbejde i Menigheden, og her kommer Hustruen ind som ganske ligestillet med Manden; „hun vil kunne faa Ret og Adgang til at udføre ganske det samme Arbejde som Lægmandene.“ Af stor Betydning er her den Virksomhed, som i de senere Aar er taget op for at uddanne Kvinder til Lægarbejdere (i London under Biskoppen af Stepney's Ledelse); de, som har gennemgaaet et saadant Kursus, faar et Slags Eksamensbevis, hvorefter det vil fremgaa, om den paa-gældende har gennemgaaet alle Skolens Fag eller kun enkelte.

Disse Kursus tillægger Forf. stor Betydning; den væsentlige Hindring for dens Vækst er, at kvindelige kirkelige Lægarbejdere hidtil har været meget slet betalte og delvis har gjort deres Arbejde gratis. Forf. mener, at der heri maa ske en Ændring, bl. a. ogsaa fordi den Klasse af velstillede unge Kvinder, som havde deres Tid til Raadighed, ikke mere findes. Vil man have Arbejdet gjort, maa det betales anstændigt. Naar det sker, vil Uddannelsesskolerne først faa den rette Tilgang af Elever.